

ชีวประวัติและผลงานการประพันธ์ของไพฑูรย์ ัญญา

กำเนิด

ไพฑูรย์ ัญญา เป็นนามปากกาของ นายัญญา สังขพันธ์านนท์ เกิดวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2499 เป็นบุตรคนที่ 8 ของนายชู กับนางคลี สังขพันธ์านนท์ ชาวบ้านบางแก้ว (เหนือ) อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง นายชู นับถือศาสนาอิสลาม มีนามสกุลเดิมว่า "ชูแหละ" ต่อมานายชูซึ่งมีพี่น้องต่างมารดาหลายคนและบางคนมีความประพฤติไม่ดี นายชูซึ่งเป็นบิดาของนายไพฑูรย์ ัญญา เกรงว่าจะทำให้เกิดการเสื่อมเสียมาถึงลูกๆ ของตนด้วย จึงตัดสินใจเปลี่ยนนามสกุลเสียใหม่เป็น "สังขพันธ์านนท์" และเปลี่ยนมานับถือศาสนาพุทธ (กนกพงศ์ สงสมพันธุ์, 2530 : 15-16)

ชีวิตในวัยเยาว์

ในช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 บิดาซึ่งเป็นข้าราชการครูถูกย้ายไปรักษาการในตำแหน่งครูใหญ่ที่โรงเรียนบ้านโคกสน ต้องอพยพครอบครัวจากบางแก้วมาบ้านหูแร่ ตำบลมะเดื่อ อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง บิดาของไพฑูรย์ ัญญา ได้ชักชวนชาวบ้านก่อสร้างโรงเรียนวัดหูแร่ขึ้น และต้องรับตำแหน่งครูใหญ่ด้วย เมื่อสงครามสงบลงเกิดวิกฤตข้าวขาดแคลน ไร้อาหารมีมากมาย ข้าราชการจึงถูกมองว่าเป็นผู้มีฐานะมั่งคั่งเหนือกว่าคนอื่นๆ นายชูก็เป็นผู้หนึ่งที่ถูกพวกโจรปล้นชิง จึงต้องอพยพครอบครัวไปตั้งหลักฐานใหม่ที่บ้านบางแก้ว (เหนือ) ซึ่งอยู่ห่างจากโรงเรียนถึง 10 กิโลเมตร และที่บ้านบางแก้ว (เหนือ) นี้เอง มารดาก็ให้กำเนิด "เด็กชายัญญา สังขพันธ์านนท์" มารดาดังชื่อลูกชายคนนี้ว่า "ไพฑูรย์" เหตุผลเพื่อให้คล้องจองกับชื่อพี่ชาย แต่บิดาถือว่าตนเป็นผู้นำครอบครัวต้องมีอำนาจในการตั้งชื่อลูกชาย จึงตั้งชื่อในสูติบัตรว่า "ัญญา" แต่ทุกคนในบ้านเรียกว่า "ไพฑูรย์" ไม่เปลี่ยนแปลง (กนกพงศ์ สงสมพันธุ์, 2530 : 16) ในวัยเด็ก "ไพฑูรย์ ัญญา" เป็นเด็กขี้แย เล่นซุกซน แต่ปากหนักไม่ยอมพูดจา ไพฑูรย์เป็นเด็กขบถ จึงชอบหาปลาตามท้องทุ่งนาเมื่อถึงฤดูน้ำหลาก เป็นคนที่ชอบตกปลาถ้าได้ปลาตัวใดๆ จะคุยโอ้อวด แต่ถ้า

ตกปลาไม่ได้จะเจ็บเป็นนิสัยประจำตัวของเขาตลอดมา และเขาเกือบสิ้นชีพเมื่อเขากระโดดลงไปช่วยน้องชายที่ถูกกระแสน้ำพัดพาไปในคลองหูแร่ ซึ่งน้ำเชี่ยวกรากจนเขามิอาจพยุงตัวไว้ได้ โชคดีที่มีต้นไม้ปกคลุมบริเวณริมคลองเขาจึงฉวยกิ่งก้านและเถาวัลย์ไว้ได้ จึงรอดชีวิตมาได้ อย่างหวุดหวิด (กนกพงศ์ สงสมพันธุ์, 2530 : 18)

การศึกษา

เด็กชายธัญญา เข้ารับการศึกษาในระดับประถมศึกษาในโรงเรียนวัดหูแร่ อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง ซึ่งมีบิดาเป็นครูใหญ่ เขาต้องเดินตามบิดาไปกลับระหว่างบ้านกับโรงเรียนเป็นระยะทางถึง 8 กิโลเมตร ทุกวัน จนสำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 บิดาจึงส่งเข้าศึกษาต่อระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนบางแก้ว (เพ็ญบุญปลัมภ์) อำเภอเขาชัยสน (ขณะนั้น) จังหวัดพัทลุง โดยเช่าบ้านให้อยู่กับพี่สาวซึ่งขณะนั้นกำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ต่อมาในปี พ.ศ. 2513 สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย และเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนบูรณพิศศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชน ธัญญา เริ่มมีเพื่อนมากขึ้น เป็นช่วงชีวิตที่กำลังย่างเข้าสู่วัยแห่งการเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ แต่ผลการเรียนของเขาไม่เคยตกต่ำลงเลย จนเพื่อนๆ ยอมรับในเรื่องการเรียนเก่งของเขา

ในปี พ.ศ. 2515 สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จึงสมัครสอบเข้าศึกษาต่อที่วิทยาลัยครูสงขลา เนื่องจากธัญญาเป็นบุตรข้าราชการ จึงมีสิทธิพิเศษบางประการและสอบได้ เข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยครูสงขลาตามปรารถนา ในระหว่างนี้ได้อาศัยอยู่ที่วัดโพธิ์ปฐมวาส ต่อมาเมื่อมีเรื่องกับกลุ่มวัยรุ่นหน้าวัดจนถึงขั้นถูกล้อมกุฏิ จึงต้องย้ายไปพักอาศัยที่วัดแหลมทราย อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

ปี พ.ศ. 2517 ไพฑูรย์ ธัญญา สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นต้นจากวิทยาลัยครูสงขลา ในช่วงนี้ฐานะทางบ้านเริ่มฝืดเคือง ไพฑูรย์ จึงตัดสินใจไม่ศึกษาต่อและสมัครเข้าสอบบรรจุเข้าทำงาน

ต่อมาเมื่อครบกำหนดการปฏิบัติราชการตามสัญญาแล้ว เขาไปสมัครสอบเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก ในระดับปริญญาโทวิชาเอกภาษาไทยและสอบเข้าศึกษาต่อได้สำเร็จ ในช่วงนี้เองที่ธัญญาได้พบรักและแต่งงานกับลาวัลย์ สังขพันธ์านนท์ ในที่สุดเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2528 เขาสำเร็จการศึกษามหาบัณฑิตในปี 2529 และ

กลับไปสอนที่โรงเรียนวัดเขาชัยสนเหมือนเดิม (กนกพงศ์ สงสมพันธุ์, 2530 : 21) เขามี
 ทายาท 1 คน ชื่อ "ขวัญข้าว" ต่อมาไม่นานได้ย้ายไปสอนที่โรงเรียนบ้านหนองจิกดินเนิน
 ตำบลวังตะคร้อ อำเภอบ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย และมีทายาทเพิ่มอีก 1 คนชื่อว่า
 "เทียนไท"

ชีวิตการเป็นนักประพันธ์

เด็กชายธัญญา เริ่มส่อแววเป็นนักเขียนตั้งแต่วัยเด็ก ประกอบกับสิ่งแวดล้อมและ
 บุคคลที่อยู่รอบตัวก็เป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้สนใจหนังสือ นางคลีซึ่งเป็นมารดาเล่าว่า
 "แม่เป็นคนชอบอ่านหนังสือมาก สมัยที่ธัญญายังเด็กๆแม่เคยอ่านเพชรพระอุมาให้ฟัง เขา
 ชอบมากและชอบอ่านนิยายตั้งแต่เล็กจนโต สมัยที่ยังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เคยแอบ
 เข้าไปนอนอ่านหนังสือในตู้เสื้อผ้า แต่เป็นหนังสือประเภทบันเทิง" (กนกพงศ์ สงสมพันธุ์,
 2530 : 23)

การเริ่มต้นเป็นนักเขียนของไพฑูรย์ ธัญญา เริ่มจากการอ่านมากในช่วงอายุ
 14-16 ปี ขณะนั้นเขาเรียนที่วิทยาลัยครูสงขลา เป็นช่วงที่เกิดเหตุการณ์ 14 ตุลา ขึ้น
 ไพฑูรย์ ธัญญา ยึดเอาห้องสมุดเป็นเพื่อน และพบหนังสือเรื่อง *ละครแห่งชีวิต* ของ
 หม่อมเจ้าอากาศ ดำเกิง เขาชอบมากถึงขนาดหนีเรียน 2 วัน เพื่ออ่านหนังสือเล่มนี้ และ
 ยังอ่านงานเขียนของศรีบูรพา รวมทั้งของคนอื่นๆ และมีอยู่เล่มหนึ่งที่หาซื้อไม่ได้ใน
 ห้องตลาด เป็นหนังสือของนักศึกษาที่รวมบทกวีของอุดร ทองน้อย, ประเสริฐ จันดำ,
 วินัย อุกฤษณ์ ฯลฯ ไพฑูรย์ ธัญญา ตัดสินใจขโมยหนังสือนั้น นับเป็นช่วงชีวิตการอ่าน
 ของเขา ก่อนก้าวสู่การเขียน ขณะที่เรียนระดับปริญญาตรี ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 สงขลานั้น ไพฑูรย์ ธัญญา แต่งเรื่องสั้นเรื่องแรกชื่อว่า "ความตายของปัญญาชน" และ
 เขียนบทกวีควบคู่กันไปด้วย เมื่อสำเร็จการศึกษาและกลับไปสอนที่โรงเรียนวัดเขาชัยสน
 จังหวัดพัทลุง ไพฑูรย์ ธัญญา อ่านพบประกาศในวารสารประชาบาลว่ามีการประกวดเรื่องสั้น
 ประจำปี 2520 โดยมีหลักเกณฑ์ว่าต้องเป็นเรื่องที่เชิดชูชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
 ไพฑูรย์ ธัญญา จึงส่งเรื่องสั้น "ดอกไม้ที่เธอถือ" เข้าประกวดและได้รับรางวัลชนะเลิศ
 นับเป็นเรื่องสั้นเรื่องแรกที่ได้รับรางวัลจากวารสารในส่วนกลาง แต่เป็นผลงานชิ้นที่สองของ
 ไพฑูรย์ ธัญญา ทั้งสองเรื่องดังกล่าว ไพฑูรย์ ธัญญา ใช้ชื่อจริงไม่ใช้นามปากกาอ้างอิง

รางวัลทำให้ไพฑูรย์ รัชญา มีกำลังใจและสนใจงานเขียนมากยิ่งขึ้น จึงทุ่มเทเวลาเขียนเพิ่มมากขึ้น และคิดนามปากกาชื่อว่า "ไพฑูรย์ รัชญา" รัชญาเขียนเรื่องสั้นเรื่องด้วยรักและศรัทธา ใช้นามปากกาว่า "ไพฑูรย์ รัชญา" เป็นเรื่องแรก และได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในครุปริทัศน์ และด้วยความมุนานะ พยายามหมั่นฝึกฝน ไม่นานนักผลงานเรื่องสั้น คือชีวิตและเลือดเนื้อ ก็สำเร็จลุล่วงและได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารกระรัต เมื่อมีการประกวดเรื่องสั้นโครงการหอสมุดกรุงเทพ ปี 2528 ปรากฏว่าไพฑูรย์ รัชญา ได้รับรางวัลชนะเลิศอีกครั้ง จากผลงาน คือชีวิตและเลือดเนื้อ ในเวลาต่อมา ไพฑูรย์ รัชญา เขียนเรื่องสั้น การเก็บข้าวด้วยแคะลีลาอ่อนเหนือเรียวยาว ใช้นามปากกาว่า "กำขำ เชื้อชวานา"

นอกจากนี้ ไพฑูรย์ รัชญา ยังมีงานเขียนประเภทบทความ วรรณกรรมอีกหลายชิ้น ใช้นามปากกาว่า "บรรทัดฎทักษิณ" ส่วนเรื่องสั้นและกลอนใช้นามปากกาว่า "สีคำ ดอกแควขาว" (กนกพงศ์ สงสมพันธุ์, 2530 : 27) การเขียนบทกวีเป็นงานประพันธ์อีกรูปแบบหนึ่งของไพฑูรย์ รัชญา บทกวีที่ได้รับรางวัลบทกวีดีเด่น ของกลุ่มวรรณกรรมพินิจร่วมกับถนนหนังสือประจำปี 2526 คือ ผลงานชื่อ "เจ้าร่างน้อยนอนนิ่งบนเตียงดำ" และผลงานบทกวี "มือที่ว่างเปล่า" ได้รับรางวัลชมเชย ของสมาคมภาษาและหนังสือฯ ประจำปี 2528 ได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร "บ้านไม่รู้โรย" (กนกพงศ์ สงสมพันธุ์, 2530 : 27)

ในช่วงชีวิตการเป็นนักประพันธ์ ของไพฑูรย์ รัชญานั้น เขาได้ร่วมกับเพื่อนหลายคน จัดตั้งกลุ่มวรรณกรรมขึ้นชื่อว่า "กลุ่มนาคกร" โดยมีสมาชิกร่วมกลุ่ม ได้แก่ ประมวล มณีโรจน์, รุญ ระโนด, กานท์ นิรนาม, สมใจ สมคิด, กนกพงศ์ สงสมพันธุ์, มาบ หัวทึง, สายใจ บุญญานุพงศ์ ซึ่งเป็นสุภาพสตรีคนเดียวในกลุ่มนี้ และร่วมกันเขียนผลงานชื่อ 200 ปีถุสสันเสดสา เรื่อง คลื่นทะเลใต้ เรื่อง ยีนคำฟ้า เรื่อง วัชดรณสุนทรีย์ ฯลฯ

นามปากกา

รัชญา ตั้งขพันชานนท์ ใช้นามปากกาในการประพันธ์หลายชื่อด้วยกัน เป็นต้นว่า "ไพฑูรย์ รัชญา" ใช้นับผลงานเรื่องด้วยรักและศรัทธา และรวมเรื่องสั้น ชุดก่อกองทราย ชุดถนนนี้กลับบ้าน ชุดโอบยิบไปจากวัยเยาว์ และ ชุดตุลาคม นามปากกา "กำขำ เชื้อชวานา" ใช้นับผลงานเรื่องการเก็บข้าวด้วยแคะลีลาอ่อนเหนือเรียวยาว นามปากกา "บรรทัดฎทักษิณ" ใช้นับผลงานบทกวีเรื่อง มือที่ว่างเปล่า และนามปากกา "สีคำ ดอกแควขาว" ใช้นับผลงานบทกวี เจ้าร่างน้อยนอนนิ่งบนเตียงดำ